

ФІЛОСОФСЬКІ НАУКИ

Костенко М.Т.

аспірантка,

Полтавський національний педагогічний університет

імені В.Г. Короленка

УЯВЛЕННЯ ПРО ЛЮДСЬКУ ГІДНІСТЬ ЗА БІБЛІЙНИМИ МОТИВАМИ

Релігійна модель уявлень про гідність походить з надприродного джерела, з морального закону, основою якого є віра в безсмертя людського духу, християнська мораль передбачає такі норми поведінки людей, у яких дотриманні біблійних моральних заповідей.

Релігійна людина звряє усі свої вчинки з Законом Божим і готується до суду Божого, перед яким звітуватиме за свої земні справи. Окрім заборон на віруючих накладаються численні обов'язки, передусім пов'язані з релігійною службою, а саме виконанням ритуалів. Проте такими ж ритуалами та заборонами наповнене і світське життя, ними є моральні настанови, як треба поводитись і чого робити не слід людині, яка живучи у суспільстві, повинна виконувати певні обов'язки, покладені на неї суспільством [6, с. 67].

Гідність людини у світлі релігійних уявлень починається з самого Божого замислу сотворіння людини за образом і подобою Божою [2, с. 126]. Людина з точки зору християнської етики – це щось абсолютно осібне, особа є душею і тілом разом узятими, особливою за своєю сутністю, покликанням, діяльністю, гідністю, зі своїми труднощами і призначенням. Поняття «особа» включає щось священне, образ Божий, тобто природну подібність до Бога своєю душею та її прикметами: розумом, волею, пам'яттю, здібністю, талантами. Не випадково, що заперечення Бога за релігійними уявленнями позбавляє особу її основи. За твердженням Бердяєва, «люди заперечили Бога, але цим вони піддали сумніву не гідність Бога, а гідність людини [2, с. 499]. Образ Божий в людині слід розуміти як призначення, виражене в Євангелії: «Отож, будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний!» [3, с. 2]. Тут вимога бути досконалими, як Отець наш Небесний, є заклик до утвердження власної гідності, яка підносить

людину на вищий щабель існування, а отже, наближає її до Творця. Бо якщо людина не думає про себе як про храм Духа, якщо нехтує закладеними Господом в його індивідуальності дарами й талантами, це призводить до втрати власної гідності, до нівеляції особистості. Гідність як невід'ємне право людини постає не в абстрактному, а в змістовому наповненні цього поняття – це риси Бога, передані людині. Гідність людини у релігійному контексті виявляється у свободі жити, діяти, шукати істину, мати сім'ю, творити, здобувати і володіти. Важливим є той факт, що з точки зору християнської релігії, Бог передав ці можливості не окремій людині, він передає їх і всім її нащадкам, а з якою повнотою конкретна людина реалізує цю даність, або усвідомить її, залежить від неї самої [3, с. 2].

Розуміємо, що релігія має свою розвинену організацію, включає у себе культу (молитва, таїнства, обряди, догми), що викликають особливі моральні переживання людини. За переконанням середньовічних богословів, підпорядкування і служіння Богу є основним обов'язком людини. Такий принцип, з одного боку, робив людину пасивним інструментом впливу з рабською свідомістю, але з іншого, саме розуміння сутності людського буття передбачало необхідність самоосмислення, самоусвідомлення своїх чеснот, вдосконаленню яких необхідно присвятити своє земне життя відповідно до християнських заповідей, щоб шляхом активного самоперетворення наблизитись до ідеалу Боголюдини, оскільки «лише у Боголюдстві, лише у Христі і у тілі Христовім людина може мати спасіння» [5].

Для релігійної свідомості ідея свободи і гідності людини нерозривно пов'язана з ідеєю служіння – права потрібні християнинуві насамперед для того, щоб, володіючи ними, він міг якнайкраще здійснити своє високе покликання – наблизитись до Бога, відкрити в собі Його «подобу», виконавши таким чином свій обов'язок перед Богом і Церквою. Світська свідомість, сформована обґрунтуванням самодостатності людської особистості як «міри всіх речей», найчастіше сприймає права людини як щось саме собою зрозуміле, те, що не потребує спеціального розгляду, щось на зразок загальноприйнятих правил пристойної поведінки. Натомість, релігійне розуміння людської гідності ґрунтується на тому, що «людина не може бути самодостатньою, це б означало, що її не існує. У цьому таємниця людського існування: воно доводить існування вищого, ніж людина, і в цьому гідність людини» [2, с. 445].

Таким чином, кожна людина має право на реалізацію перерахованих можливостей, переданих їй Богом як таких, що є складовими її гідності, з якої випливає право кожного на вільне розкриття особистості. Такими є права на життя, свободу, слово, сім'ю, працю і власність. Згідно з релігійним уявленням, Бог з самого початку дає людині не лише право, але й можливість вільно висловлювати свої думки, представляючи їй усі свої створіння, щоб вона сама назвала їх: «А все, як покличе Адам до них, до живої душі – воно ймення йому» [2, с. 219].

Право на працю людина отримала ще в Едемі, де Бог поселив її, щоб вона обробляла і доглядала Райський сад [2, с. 221]. Таким чином стає зрозумілим, що віруюча людина не позбавлена жодних прав, які має невіруючий. Аврелій Августин, один із яскравих представників ранньохристиянської думки, характеризує Бога як найвище благо, справедливість і моральний закон. За Августином, людина, полишена сама на себе, безсила у своїх спробах позбутися своєї гріховності – для цього їй необхідна божественна допомога [4]. Людині належить тільки любити Бога, вірити йому, сподіватись на нього, усвідомлюючи своє цілковите безсилля перед ним. Тут ідея передвизначення повністю суперечить уявленням про цінність людської особистості, оскільки будь-яке намагання самостійно вирішувати власну долю означає заперечення волі Бога, що з релігійної точки зору позбавляє особу її основи. Августин був переконаний, що людський розум слабкий і повинен спиратися на віру в божественний авторитет, що віра передеє й знанню, і розумінню. Проте, на думку Бердяєва, «Бог є свобода, а не необхідність, не влада над людиною і світом» [1, с. 445].

Християнська ідея подібності людини до Бога підносить особистість, хоча релігійний міф про появу Адама і Єви був покликаний принизити людину перед лицем всемогутнього Творця. З огляду на це, біблійний догмат про гріхопадіння перших людей несумісний з уявленнями про людську гідність, бо проповідує самоприниження людської особистості. Релігія дає принцип життя – любов до ближнього як до себе самого [2, с. 139], що дає розуміння почуття любові як головної чесноти, основи християнської моралі. Головна ідея християнства – любов – визначає цілісність душевного життя людини, і, головне – створює її як гідну особистість. Християнська любов – персоналістична, це любов до кожної людини як особистості, бачення цієї особистості в Богові. Тут особливу увагу слід звернути на праці М. Бердяєва [1], який аналізував феномен християнської духовності з позицій персоналізму. В центрі уваги філософа –

людська особистість, її духовність. Зокрема, особистість трактується ним як духовна реальність, головною особливістю якої є свобода. Бердяєв дає зрозуміти, що людина є творцем самої себе тільки тоді, коли вона є вільною. Іншими словами, особистістю є людина, яка утвердила свою гідність. Персоналізм Бердяєва є своєрідним містком між світськими та релігійними аспектами розуміння людської гідності, він переконаний, що саме християнство виступає «за людину і людяність, за цінність і гідність особистості, за свободу» [1, с. 123]. Ідея християнства про те, що людина як розумна і вільна істота може виправити власні помилки і поновити втрачений зв'язок з Богом, що всі люди в кінці кінців знайдуть спасіння, виражала незаперечну віру в людину, в її духовні можливості, а християнське уявлення про унікальність людини як носія «духовного розуму» дало підстави визнати за кожною особистістю абсолютне право на власну гідність та індивідуальний розвиток.

Таким чином, релігія не наголошує на ідеї про вищу соціальну цінність особистості, оскільки людина оголошується залежною від волі всемогутнього Бога, але висунутий нею принцип рівності усіх людей перед Богом є своєрідною формою утвердження людської гідності. Кожна людина є своєрідним мікрокосмом, в якому відображаються закони макрокосму, але, окрім цього, вона має гідність – власну самодостатню цінність, від пізнання якої самою людиною залежить її життєвий шлях.

Релігійний підхід у цьому аспекті скеровує людину до колективного духовного світу, де людська гідність визначається рамками її релігійності та віри.

Список використаних джерел

1. Бердяєв Н.А. *Філософія вільного духа*. Москва, 1994. 215 с.
2. *Біблія або Книги Святого Письма, Старого й Нового заповіту*. 1990. 296 с.
3. Диякон Дмитро. Світ і християнство про гідність людини. *Слово*. 2012. № 1(49). С. 2–6.
4. Ковальчук Т. Світські та релігійні аспекти уявлень про людську гідність. URL: <http://dspace.pnpu.edu.ua/bitstream/123456789/2076/1/Kovalchuk.pdf>
5. Луцький Р. Правовий та релігійний підхід до поняття людської гідності. URL: <https://iful.at.ua/NIV-9-2014/4.pdf>
6. Продан Т. Людська гідність та релігійна свобода в контексті постсекулярного діалогу. *Релігійна свобода*. 2016. № 19. С. 66–69. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/religfree_2016_19_19